

[Evald Christensen.]

trygt tør anbefale denne form for skole. Det kunne jo også være en vej frem i øjeblikket.

Endelig har jeg lige lyst til at nævne, at jeg synes, der er fagtrængsel i vore børneskoler. Man kunne måske undvære nogle fag og på den måde få mere ud af de lærere, vi har; så de bedre kunne klare det.

Det er kun nogle få tanker, jeg har givet udtryk for; jeg skal ikke bruge mere tid til det ved denne lejlighed.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch):

Jeg skal af hensyn til den meget fremskredne tid afholde mig fra at kaste mig ind i egentlige pædagogiske debatter og holde mig til det meget beskedne problem, som det her specielt drejer sig om. Jeg skal kun gøre nogle enkelte bemærkninger på punkter, hvor jeg er en lille smule bange for, at der kan have været nogen misforståelse.

Der blev fra visse sider i landstinget fremsat ønske overfor mig om, at jeg skulle gøre dette seminarium midlertidigt. Det vægrede jeg mig ganske bestemt ved; jeg sagde: jeg vil ikke gå med til en midlertidig ordning, jeg vil have en ordning, så jeg virkelig kan oprette et seminarium, hvor jeg kan normere lærere på fuldkommen normal måde; ellers vil vi stille dette seminarium så ugunstigt, at det bliver en slags kursus og slet ikke et seminarium. Man jeg sagde endvidere, da man rejste disse problemer, at jeg havde intet imod, at der blev indsat en revisionsbestemmelse, for at vi dermed kunne sikre rigsdagen, at den til sin tid fik sagen til behandling igen. Men det er dog ikke det samme som at gøre seminariet midlertidigt, det gør det dog muligt for mig at arbejde med denne lov som med enhver anden lov og lade stillingerne normere. Det, som jeg har sikret ved at få denne bestemmelse ind, det er, at jeg har givet rigsdagen den fulde garanti for, at administrationen ikke skal sætte sig på denne sag og ville være den, der alene regerer på dette område, men at sagen bliver genstand for almindelig forhandling i dette høje ting.

Derfor kan jeg ikke rigtig vide, hvad jeg egentlig skal svare det ærede medlem hr. Per Federspiel, når han stiller mig det spørgsmål, om man agter at stille statsseminariet på lige fod med de andre seminarier. Jeg kan kun bruge den vending, at vi agter at behandle dette statsseminarium på ganske samme måde som ethvert andet statsseminarium, men at vi overfor den ængstelse,

der er udtalt, udtrykkeligt har villet pointere, at vi ikke agter ved dette seminarium at prøve en slags stordrift, der kan gribe forstyrrende ind, som jeg siger.

Men jeg kan ikke helt gå ind på den tanke, at vi fra vor side skulle kunne tilsige bestemte vilkår. Jeg kan ikke foreskrive, hvad rigsdagen ønsker om 3 år; jeg kan end ikke foreskrive administrationen noget, sådan at jeg som minister nu skulle kunne sige, hvad eventuelt min eftermand vil gøre. Det eneste, jeg holder mig til, er, at jeg søger at få rigsdagens billigelse til at gennemføre oprettelsen af dette statsseminarium, og for at imødekomme rigsdagens ønske om at have indseende med sagen, har jeg så givet den indrømmelse at sætte en revisionsbestemmelse ind. Jeg kan ikke gå med til, at dette skulle betyde, at selve institutionen som sådan stemples som midlertidig. Alt i dette land ligger dog i rigsdagens hånd, og ethvert statsseminarium vil kunne nedlægges, hvis denne rigsdag fandt for godt at nedlægge det.

Til det ærede medlem hr. Hvidberg skal jeg sige, at jeg er også glad ved den tanke, at vi kan få et aftensseminarium i gang, og da det jo peger hen imod en yderligere uddannelse af lærere, vil jeg gerne understrege de udtalelser, der er fremkommet både fra det ærede medlem hr. Alfred Andreassen og de andre ordførere, også det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, angående lærermangelen. Denne er så alvorlig, at den danske folkeskole i øjeblikket er truet — det er mit indtryk. Det er rigtigt, at der både er tale om lærermangel og bygningsmangel, men vi er kommet på et stadium, hvor vi må erkende fra undervisningsministeriel side, at vi står overfor en truende situation.

Man taler så om, at det kan skifte, og i så henseende må jeg erkende, at i 30erne, da Borgbjerg var undervisningsminister, havde vi en situation, hvor vi lagde alt an på at se at råde bod på den overproduktion af lærere, der havde fundet sted.

Jeg havde selv den store ære at være medlem af befolkningskommissionen, som blev nedsat, vistnok i 1935. Jeg har aldrig været medlem af en så — hvad skal jeg sige — effektiv kommission. For aldrig så snart havde vi afgivet vor betænkning, før børnene begyndte at myldre frem over hele landet, og vi fik en så overfaldig børneproduktion, at jeg nu som minister kommer til at lide meget under de årgange, for nu er de børn lige kommet i den alder, hvor de skal i skole, og hvor der skal skaffes både lærere og skolebygninger til dem. Nu i 40erne er dog kom-